

**Τ**ότε, δεν μας ένοιαζε αν θα περνούσαμε πολλή ώρα στ' αμάξι. Θα πηγαίναμε οπουδήποτε, αρκεί να ήμασταν μαζί.

Πρόσφερα πάντα το Volvo μου. Κατ' αρχάς, έδειχνε αυτό σωστό και γενναιόδωρο. Κατά δεύτερον, εξασφάλιζε ότι οι πάντες θα 'πρεπε να ακούν τη δική μου μουσική. Κανένας δεν ήξερε να μαγειρεύει, και παρ' όλα αυτά στοιβαζόμασταν πάντοτε μες στο στείσον βγάκον μου για φιλόδοξες εξορμήσεις στο σουπερμάρκετ στη Κόλιτζ'Αβενιου, αυτό που η διαδρομή ως εκεί διαρκούσε έξι τραγούδια. Διασχίζαμε τη Γέφυρα του Κόλπου μόνο και μόνο για να πάρουμε παγωτά, βρίσκοντας έτσι δικαιολογία για μια ολόκληρη νέα κασέτα με επιλογές. Υπήρχε ένα Kmart στον 880, που 'μενε ανοιχτό είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο και το ανακαλύψαμε μια νύχτα γυρνώντας από το αεροδρόμιο, όπου είχαμε πετάξει κάποιον – η απόλυτη κίνηση φιλίας. Μισή ώρα με το αμάξι, μόνο και μόνο για να αγοράσουμε σημειωμάτάρια ή εσώρουχα μες στα μαύρα μεσάνυχτα, και τ' άξιζε εκατό τοις εκατό. Πού και πού, κάνα ποπ τραγούδι με «γρατσουνισμένο» ήχο τραβούσε την προσοχή κάποιου. Τι 'ν' αυτό; Είχα ακούσει εκατοντάδες φορές, ήδη, τούτα τα τραγούδια. Ό,τι περίμενα όμως πώς και τι, ήταν να τ' ακούσω μαζί με άλλους.

Οι επιβάτες είχαν διαφορετικές προσωπικότητες. Μερικοί επέμεναν με νευρωτική ένταση να καθίσουν στη θέση του συνοδηγού, θαρρείς κι όλος τους ο εαυτός εξαρτιόταν απ' αυτό. Η Σάμι αναβόσβηνε διαρκώς τον αναπτήρα της, ώσπου ένα απομεσήμερο το ντουλαπάκι του συνοδηγού πήρε φωτιά. Ο Παράγκ έβγαζε πάντα τις κασέτες μου κι επέμενε

να ακούσουμε ραδιόφωνο. Ο Άντονι κοιτούσε αδιάκοπα έξω απ' το παράθυρο. Δεν θα βρεθείς ίσως ποτέ κοντύτερα σε κάποιον, απ' ό,τι όταν μοιράζεσαι μια ζώνη ασφαλείας που προορίζεται για έναν μόνο, στριμωγμένος στο πίσω κάθισμα.

Είχα πάρει πολύ στα σοβαρά τον φόβο των γονιών μου για τα τυφλά σημεία, και γυρνούσα διαρκώς το κεφάλι πέρα δώθε, ελέγχοντας τους καθρέφτες, προσέχοντας τα αμάξια στις γειτονικές λωρίδες, ενώ έριχνα κλεφτές ματιές για να δω αν είχε προσέξει κάποιος άλλος ότι οι Pavement ήταν πολύ καλύτεροι από τους Pearl Jam. Ήμουν υπεύθυνος για την ασφάλεια των φίλων μου καθώς και για τον εμπλουτισμό των γνώσεών τους.

Έχω μια φωτογραφία του Κεν και της Σούζι να κάθονται ώμο με ώμο πίσω, πάνω που ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε για μια μικρή εκδρομή. Μασάνε τσίχλα και χαμογελάνε. Δεν θυμάμαι τίποτα για κείνη την εκδρομή, παρά μόνο την έξαψή μας, που φεύγαμε για κάπου αλλού. Οι τελικές εξετάσεις είχαν τελειώσει και, προτού πάρει ο καθένας τον δρόμο του για το καλοκαίρι, μια παρέα περάσαμε τη νύχτα σε ένα σπίτι μερικές ώρες μακριά απ' το Μπέρκλεϊ. Ήταν η πλάκα του πράγματος, ο ασήμαντος κίνδυνος της οδήγησης κομβόι, λες και βρισκόσουν σε μυστική αποστολή, κάνοντας ελιγμούς μέσ' από την κίνηση ενώ κοιτούσες στον καθρέφτη για να βεβαιωθείς πως όλοι οι άλλοι ήταν ακόμη πίσω σου. Πηγαίνοντας από τη μια λωρίδα στην άλλη ή κολλώντας στον μπροστινό όταν ήμασταν τα μόνα αμάξια στον δρόμο. Μπορεί να ξόδεψα περισσότερο χρόνο για να γράψω την κασέτα απ' ό,τι για να πάμε ως το σπίτι και να γυρίσουμε. Δεν θα λείπαμε ούτε ένα εικοσιτετράωρο. Αρκούσε όμως η νέα εμπειρία, που θα κοιμόμασταν σε υπνόσακους, δεν θα είχαμε διαβάσματα, θα ξυπνούσαμε το πρωί σ' ένα ανοίκειο μέρος.

Σε γενικές γραμμές, δεν ήμουν συνηθισμένος να βλέπω τον Κεν στο πίσω κάθισμα. Περνούσαμε πολλές νύχτες τριγυρνώντας με το αμάξι στο Μπέρκλεϊ, με τα πόδια του στεριωμένα ψηλά στην πόρτα του συνοδηγού και τα μάτια του να σαρώνουν τον ορίζοντα αναζητώντας καφετέριες που δεν είχαμε ανακαλύψει, κάποιο απόμερο μπαρ που θα γινόταν το στέκι μας με το που θα μπαίναμε στα είκοσι ένα. Ήταν βαριά ντυμένος πάντα, με πουκάμισο με γιακά, μπουφάν πόλο, ρούχα που εγώ δεν θα τα φορούσα ποτέ, αλλά μπορεί απλώς να ήταν έτοιμος για μια περιπέτεια. Πιο συχνά, η διαδρομή ήταν του ενός τραγουδιού ως το 7-Eleven για τσιγάρα.

Σ' αυτή την ηλικία, ο χρόνος κυλά αργά. Λαχταράς να συμβεί κάτι και σκοτώνεις την ώρα σου σε πάρκινγκ, τα χέρια βαθιά στις τσέπες, προσπαθώντας να σκεφτείς πού θα πας από κει. Η ζωή έτρεχε αλλού και το θέμα ήταν απλώς να βρεθεί ένας χάρτης που οδηγούσε ως εκεί. Ή μπορεί, σ' εκείνη την ηλικία, ο χρόνος να κυλά γρήγορα· τόσο απελπισμένα διψάς για δράση, που σου διαφεύγει να θυμάσαι τα πράγματα καθώς συμβαίνουν. Μία ημέρα έδειχνε ατελείωτη, ένας χρόνος ήταν ολόκληρος γεωλογικός αιώνας. Το άλμα από το δεύτερο έτος στο τρίτο στο κολέγιο υποδήλωνε πρωτόγνωρα νέα ύψη «αέρα» κι ωριμότητας. Τότε, τα συναισθήματά σου ήταν πάντα είτε πολύ υψηλά είτε πολύ ταπεινά, εκτός κι αν βαριόσουν δηλαδή, και τότε κανένας στην ανθρώπινη ιστορία δεν είχε ποτέ βαρεθεί τόσο πολύ. Γελούσαμε τόσο δυνατά, που λέγαμε πως θα πεθαιναμε. Πίναμε τόσο, που μάθαμε ότι υπήρχε κάτι ονόματι δηλητηρίαση από αλκοόλ. Φοβόμουν πάντα ότι από τ' αλκοόλ είχα δηλητηριαστεί. Μέναμε ζύπνιοι τόσο αργά, κυριευμένοι από ντελίριο, που επινοούσαμε μια θεωρία για τα πάντα, μονάχα που λησμονούσαμε να τη γράψουμε για να τη θυμόμαστε. Κά-

ναμε κύκλους μέσ' από μυθικές λατρείες, σίγουροι ότι θα μας συνέθλιβαν για όλη την υπόλοιπή μας ζωή.

Για λίγο, ήσουν πεισμένος ότι μια μέρα θα έγραφες την πιο λυπητερή ιστορία που γράφτηκε ποτέ.

Θυμάμαι να ακούω Fugees. Θυμάμαι την παγωνιά στον αέρα. Θυμάμαι το επόμενο πρωί, όταν ξεπρόβαλαν όλοι από τη δική του γωνιά του σπιτιού ο καθένας κι ο Κεν βγήκε στη βεράντα κρατώντας μια κούπα καφέ. *Πώς ξέρει να φτιάχνει καφέ;* αναρωτήθηκα. *Θα πρέπει να μάθω κι εγώ.* Έχω ακόμη μια φωτογραφία του όπως κοιτάζει έξω προς το πρωινό, με σύννεφα να καθρεφτίζονται στα γυαλιά του. Φορούσε περιστασιακά μόνο γυαλιά, με τρόπο που τον έκανε να δείχνει σοβαρός, ενήλικος – ποτέ νερντάκι.

Μετά το πρόγευμα –τι μπορεί να φάγαμε άραγε;– κατεβήκαμε στη λευκή αμμουδιά κι ας μην ήταν καλός ο καιρός. Φορούσα ένα ψωνισμένο από δεύτερο χέρι πουά πουκάμισο με τριμμένο γιακά, μια καφέ ζακέτα κι έναν ριγωτό κίτρινο και μαύρο σκούφο. Μόνο τα γκρι-μπεζ Vans μου είχαν κατασκευαστεί όσο ήμουν εν ζωή κι όχι πρωτότερα. Υπάρχει μια φωτογραφία όπου κάθομαι στις φτέρνες σαν κάτσερ στο μπέιζμπολ, ψάχνοντας συλλογισμένος για κοχύλια. Ο Κεν στέκεται πίσω μου, γερτός από πάνω μου και κουνώντας κεφάλτα το χέρι στον φακό. Φοράει ένα μπλε μαρέν μπουφάν με φανελένια επένδυση, καλαίσθητο φαρδύ τζιν και καφέ μπότες. Σε μιαν άλλη φωτογραφία, είναι ανεβασμένος σε έναν ψηλό βράχο και δείχνει κουλ. «Τράβα μία με εμένα και τον Χουασάκο», λέει του Άντονι. Παίρνει και καλά πολύ σοφιστικέ όψη, ενώ εγώ γέρνω δίπλα του μ' ένα χαζό χαμόγελο.

Τότε, χρόνια ολόκληρα κυλούσαν χωρίς να ποζάρεις για μια φωτογραφία. Ούτε που σου περνούσε απ' το μυαλό να τραβήξεις μια φωτογραφία. Οι φωτογραφικές μηχανές ήταν σαν εισβολή στην καθημερινή ζωή. Ήταν αλλόκοτο να κυκλοφορείς με μια τέτοια, εκτός δηλαδή κι αν δούλευες για τη σχολική εφημερίδα, πράγμα που έκανε κατά τι λιγότερο αποκρουστικό το να τραβιάς φωτογραφίες. Μπορεί, αν είχες φωτογραφική μηχανή, να τη χρησιμοποιούσες εκείνες τις λίγες τελευταίες ημέρες του σχολείου, σε πάρτι ή καθώς ετοιμάζονταν όλοι να το διαλύσουν, σπεύδοντας την τελευταία στιγμή να καταγράψεις τις αναμνήσεις. Έτσι και προσπαθούσε κάποιος να σε φωτογραφίσει, ακόμα κι αν ήταν κάτι ανόητο ή αυθόρμητο, παρ' όλα αυτά τσιτωνόσουν και πόζαρες άβολα, επειδή υπήρχε σε τούτο κάτι τελεσιδικό, μια δυο πόζες το πολύ, πιο πολλές θα έδειχναν ψυχαναγκαστικές. Μια στιγμή περνούσε ασχολίαστη ώσπου, μήνες αργότερα, εμφανίζες τις φωτογραφίες που είχες τραβήξει σε μια συναυλία ή σε γενέθλια, σε ένα γεγονός που άξιζε τέλος πάντων να το απαθανάτισεις, κι ανακάλυπτες μερικές εικόνες φίλων που ετοιμάζονταν να βγουν, ή το στιγμιότυπο μιας «φέτας ζωής» τραβηγμένο για να τελειώσει το φιλμ. Το 'χες λησμονήσει αυτό. Μετέπειτα, όταν η φωτογραφία έγινε πανταχού παρούσα, οι φωτογραφίες ήταν πια απόδειξη ότι υπήρχες, μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει. Κατέγραφαν ένα μοτίβο. Κοιτάζοντας πίσω, άρχιζες να αμφιβάλεις για τη σειρά των γεγονότων. Αν, ελλείψει απόδειξης, είχε πράγματι συμβεί οτιδήποτε.

Huh, here is the answer:

$$= (1.20 - 0.02x) (50 + x)$$

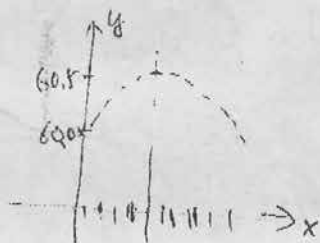
price
number

~~price~~ number of increasing sale

$$= 60 + 1.2x - x - 0.02x^2$$

$$= 60 + 0.2x - 0.02x^2$$

a graph



At  $1.2 - 0.02 \times 5 = 1.10$  per cell  
her income will be maximum  
at 60.5

$$y = 60 + 0.2x - 0.02x^2$$

~~$$= 60 - 0.02(x - 5)^2$$~~

$$= 60 - 0.02(x^2 - 10x)$$

$$= 60 - 0.02[(x-5)^2 - 5^2]$$

This year's World Series was very exciting. Want it? Lots of speculation play and always down to the last at every extra m

y	x
60	0
60.18	1
60.32	2
60.42	3
60.48	4
60.5	5
60.48	6
60.42	7
60.32	8
60.18	9
60	10

Dad

Όταν ο πατέρας μου μετακόμισε στην Ταϊβάν, η οικογένειά μου αγόρασε δύο φαξ. Θεωρητικά, ο λόγος ήταν για να με βοηθά στις εργασίες που είχα για το σπίτι στα μαθηματικά. Θα πήγαινα στο λύκειο, όπου καθετί, από το τι μουσικό όργανο έπαιζα μέχρι το πόσο σφαιρικά καλές ήταν οι επιδόσεις μου, έμοιαζε ξαφνικά να έχει σημασία. Μερικά χρόνια νωρίτερα, στην πρώτη γυμνασίου, τα πήγα αρκετά καλά στα διαγωνίσματα, αν και τόσο όσο, ώστε να πηδήξω δύο χρόνια στα μαθηματικά. Έφτασα υπερβολικά νωρίς στο απόγειο της επίδοσής μου. Στην πραγματικότητα ήμουν πολύ κακός στα μαθηματικά. Όπως πολλοί μετανάστες που είχαν περί πολλού τη μόρφωση, οι γονείς μου διατηρούσαν την πίστη τους στην ικανότητα να παίζεις στα δάχτυλα τους τεχνικούς τομείς, όπως τις επιστήμες, όπου οι απαντήσεις δεν ήταν ζήτημα ερμηνείας. Δεν μπορούσες να κάνεις διακρίσεις σε βάρος της σωστής απάντησης. Εγώ όμως προτιμούσα να περνώ τον χρόνο μου ερμηνεύοντας πράγματα.

Η αποστολή φαξ ήταν φθηνότερη από τα υπεραστικά τηλεφωνήματα και πολύ λιγότερο πιεστική, χωρίς δισταγμούς και δαπανηρές σιωπές. Καλούσες απλώς τον παραλήπτη, έβαζες ένα χαρτί στη συσκευή κι ένα τηλεομοιότυπο εκτυπωνόταν στην άλλη πλευρά του κόσμου. Η διαφορά ώρας ανάμεσα στο Κουπερτίνο και το Σίντσου ήταν τέτοια, που μπορούσα να στείλω στον πατέρα μου μια ερώτηση το βράδυ και να περιμένω μίαν απάντηση με το που θα ξυπνούσα το πρωί. Στις απορίες που είχα στη μελέτη μου υπήρχε πάντοτε η ένδειξη *επείγον*.

Μου εξηγούσε καθαρά στο περιθώριο τις αρχές της γεωμετρίας, ζητώντας μου συγγνώμη αν κάτι ήταν βιαστικό ή ασαφές, καθώς ήταν πολύ απασχολημένος ώσπου να πατήσει γερά στα πόδια του στη νέα του δουλειά. Έριχνα μια ματιά στα πεταχτά στις εξηγήσεις κι αντέγραφα τις εξισώσεις και τις αποδείξεις. Πού και πού, αντάμειβα αυτήν του τη βιαστική αλλά σχολαστική προσοχή διανθίζοντας το επόμενο σύνολο ερωτήσεων στα μαθηματικά με μια σύνοψη των αμερικανικών ειδήσεων. Του έλεγα για τη δήλωση του Μάτζικ Τζόνσον ότι ήταν θετικός στον HIV, του αφηγούμουν τα γεγονότα που οδήγησαν στις ταραχές στο Λος Άντζελες, τον ενημέρωνα σχετικά με την πορεία των Giants. Του έλεγα για τις προπονήσεις σε ανώμαλο δρόμο και του υποσχόμουν ειλικρινά να είμαι περισσότερο επιμελής στο σχολείο. Απαριθμούσα τα νέα τραγούδια που μου άρεσαν κι αυτός τα αναζητούσε στους πάγκους με τις κασέτες στην Ταϊβάν και μου 'λεγε ποια του άρεσαν επίσης:

Μου αρέσει το «November Rain» των Guns N' Roses. Οι Metallica είναι επίσης πολύ καλοί. Δεν ευχαριστήθηκα τους Red Hot Chili Peppers και τους Pearl Jam. Τα παλιά τραγούδια που ερμηνεύει ξανά η Μαράια Κάρεϊ («I'll Be There») κι ο Μάικλ Μπόλτον («To Love Somebody») είναι υπέροχα. Το «unplug» του MTV είναι σπουδαία ιδέα!

Ως έφηβος, είχα βασικά άλλα πράγματα να κάνω από το να στέλνω φαξ στον μπαμπά μου. Αρπαζόταν απ' ό,τι ανέφερα και με βομβάρδιζε με ερωτήσεις. Χαρακτήρισα ένα από τα μαθήματά μου βαρετό και με ανέκρινε για τον χαρακτηρισμό μου, σχολιάζοντας ότι «πολλές “προκλήσεις” είναι συναισθηματικά “βαρετές” αλλά λογικά “ωφέλιμες”». Ανέφερα ότι κα-



λύπταμε τη δεκαετία του '60 στο μάθημα της Ιστορίας, και με ρώτησε: «Είσαι πεισμένος ότι ο Όσβαλντ σκότωσε από μόνος του τον Κένεντι;».

Δεν έπαυε να με ρωτάει τι πίστευα για το ένα και για τ' άλλο. Μπορεί να προσπαθούσε έτσι να παρατείνει το πάρε δώσε μας. Ανέφερε τα αθλήματα, που πίστευα ότι διόλου δεν τον ενδιέφεραν. Ήμασταν σαν δυο τύποι που έχουν πιάσει το κουβεντολόι σ' ένα μαγαζί.

Οι Redskin παραείναι ζόρικοι για τους Bill;

Πώς τα πάνε οι Nicks; [Knicks]

Είναι ο Τζόρνταν ενάντια στον Μπάκλεϊ! [Μπάρκλεϊ]

Αυτό το πρωτάθλημα ήταν θεαματικό.

Όποτε είχα καμιά εβδομάδα χωρίς μαθήματα, η μαμά μου κι εγώ πηγαίναμε αεροπορικώς στην Ταιβάν για να τον δούμε. Μερικές φορές προσπαθούσα να δείχνω ότι πνίγομαι στο διάβασμα, ώστε να έχει ίσως περισσότερο νόημα να μας επισκεφθεί αυτός στην Bay Area, την Περιοχή του Κόλπου στο Σαν Φρανσίσκο, παρά να κάνουμε εμείς τόσο ταξίδι μέχρι εκεί. Όμως, αυτό δεν έπιασε ποτέ. Περνούσαμε καλοκαίρια και χειμώνες στο Σίντσου· εβδομάδες κυλούσαν, που οι μόνοι άνθρωποι στους οποίους μιλούσα ήταν οι γονείς μου και οι μεσάλικι φίλοι τους.

Έτρεμα πάντα τούτα τα ταξίδια. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί να θέλουν οι γονείς μου να πηγαίνουν πίσω σ' ένα μέρος που είχαν διαλέξει να το εγκαταλείψουν.

Ο πατέρας μου έφυγε από την Ταϊβάν για τις Ηνωμένες Πολιτείες το 1965, στα είκοσι ένα του, και θα είχε τη διπλάσια ηλικία όταν θα πατούσε ξανά το πόδι του εκεί. Εκείνες τις ημέρες, έφευγες αν μπορούσες να το κάνεις, ιδιαίτερα αν ήσουν ένας φέρελπις φοιτητής. Μια ντουζίνα άλλοι σπουδαστές φυσικής αποφοίτησαν μαζί του από το Πανεπιστήμιο Τούνχαϊ και δέκα κατέληξαν να σταδιοδρομήσουν στο εξωτερικό. Ο πατέρας μου ταξίδεψε αεροπορικά από την Ταϊπέι στο Τόκιο κι από κει στο Σιάτλ και στη Βοστώνη. Αναζήτησε στο πλήθος τον φίλο που είχε κάνει όλο το ταξίδι από το Πρόβιντενς ως το αεροδρόμιο για να τον πάρει και να τον μεταφέρει μέχρι το Άμχερστ.

Όμως ο φίλος του δεν ήξερε οδήγηση, έτσι υποσχέθηκε με τη σειρά του σ' έναν άλλον να τον κεράσει ένα γεύμα –έναν άνθρωπο που ο πατέρας μου δεν τον γνώριζε–, σε αντάλλαγμα για τη διαδρομή ως το αεροδρόμιο της Βοστόνης κι από κει στο Άμχερστ και τελικά πίσω στο Πρόβιντενς. Οι δύο νεαροί άντρες καλωσόρισαν τον πατέρα μου στην πύλη, χτύπησε ο ένας τον άλλον φιλικά στην πλάτη, και τον οδήγησαν βιαστικά στο αμάξι, όπου στοίβαξαν μες στο πορτμπαγκάζ όλα του τα επίγεια υπάρχοντα – διδακτικά βιβλία και πουλόβερ ως επί το πλείστον. Ύστερα ξεκίνησαν για την Τσάιναταουν της Βοστόνης, μια πύλη επιστροφής σε έναν κόσμο που είχαν αφήσει πίσω τους. Η συντροφικότητα και η καλή θέληση αρκούσαν ως λόγοι για να οδηγήσουν ώρες ολόκληρες ώστε να πάρουν κάποιον από το αεροδρόμιο, κι εξίσου σημαντικό ήταν πως το αεροδρόμιο βρισκόταν κοντά σε φαγητό που δεν μπορούσες να το βρεις σε μικρές, βορειοανατολικές κολεγιοπόλεις.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, ως πρόθυμος «ναυαγός» μακριά από την πατρίδα του, ο πατέρας μου απόκτησε διάφορα χαρακτηριστικά που θα τον έκαναν Αμερικανό. Έζησε στη Νέα